

De camino leert mij een lesje

Grote hoogten en diepe dalen. Deze camino is een emotionele rollercoaster. En ik kom nou juist voor mijn rust. Lekker beetje wandelen op het platteland, de dingen des levens eens overzien, wat knopen doorhakken. Het loopt allemaal een tikkie anders. De camino brengt je wat nodig is maar ik moet het eerst nog maar eens zien te overleven allemaal.

Met een dikke niet-coronaproof-knuffel, een zelfgeplukte appel uit de appelboom en ander toegestopt proviand neem ik afscheid van mijn tweede moeder op het landgoed in Vale Flores. Als ik de poort uit stap, zet ik mijn zonnebril af, dep ik mijn tranen en schraap ik mijn keel. Van zo'n lieverd zou de koudste ter wereld nog weke knieën krijgen.

Nou hup vooruit. Dat gehuil ook.

Het asfalt van de weg heeft plaatsgemaakt voor een half verharde weg met steentjes en ik wandel nu eindelijk echt door het platteland. Langs pompoenvelden, courgettes, rode kolen, fruitbomen, olijfboomgaarden. Af en toe blaft er ergens een waakhond vervaarlijk maar die liggen gelukkig aan de ketting of zitten achter een hek. Ik ben oprecht gelukkig. Tegen de middag strijk ik neer bij café Cana Verde in Casais das Milharicas. De uitbater maakt een lekker broodje voor me. Hij verkoopt geloof ik geen broodjes, maar hij heeft voor mij nog wel bolletje en een plakje kaas liggen. Mijn Portugese moeder wipt nog even met de auto langs om te kijken of alles nog goed gaat. Ja ik ben helemaal tiptop dik in orde. Vol goede moed begin ik aan een klim over een berg.

Kilometers lang ben ik al alleen. En dan bedoel ik echt alleen. Geen fietser, geen voetganger, geen huis, geen kip. Niks. Alleen reizen en wandelen is fantastisch maar niet altijd. Ik mis opeens enorm mijn camino-maatje van vorig jaar, Viv. Kort voor Vivian. Een Engelse met een fantastisch gevoel voor humor. Ik app haar. Hey Viv this is Maaike from last year. En alsof er geen jaar in stilte voorbij is gegaan appt ze me direct terug. Lovely to hear from you. Ze spreekt me goede moed in en ik kan weer door. Caminomaatjes ben je voor het leven.

Heel hard gillen bovenop een berg

Opeens zie ik een teken van ander leven. Ergens half op het pad staat een auto. Naast het pad staat een schuur met daarachter boerenland. Van achter die schuur stuift een hele enge hond op me af. Zonder ketting. Hij gromt, blaft en laat zijn grote tanden zien. Ik blijf staan. Wegrennen lijkt me instinctief een reteslecht idee. Ik zet het wel op een gillen. In het Engels, Spaans, Nederlands en heel verrassend ook in het Duits roep ik om hulp. Help in het Portugees weet ik opeens niet meer. Ik roep heel hard. Steeds harder. De hond blaft en gromt ook steeds harder. Ik kan me niet herinneren ooit zó hard geschreeuwd te hebben. Ik sta op het punt verscheurd te worden, dus niets weerhoudt mij nog. Maar de man of vrouw van de auto komt niet. Er komt niemand. Ik ben alleen. Als het niet zo verschrikkelijk eng was geweest, was het vast lekker geweest. Keihard schreeuwen bovenop een berg. Daar kan geen therapie tegenop.

We schreeuwen en we blaffen nog wat meer. Maar zowel de hond als ik raken het zat. Hij en ik zijn simpelweg na een tijdje wel uitgegild. Ik maak een beweging met mijn arm en bluf stoer dat ie nu maar eens op moet krassen en verdraaid hij doet het ook nog. Ik loop dapper langs hem en hij blaft me nog wat na maar erg veel zin heeft hij er ook niet meer in.

Nog natrillend kom ik langs een bordje waarop een pelgrim waarschijnlijk al jaren geleden deze tekst heeft geschreven: Live without fear. Ja, angst is een slechte raadgever. Ik ben het roerend met hem of haar eens. Maar het valt nu niet lekker. Krijg lekker het heen en weer joh. Met je spirituele tekstje. Ik neem me heilig voor snel een paar wandelstokken te kopen. Niet zozeer voor het wandelen.

We gaan nog niet naar huis. Nog lange niet, nog lange niet

Ik ben de berg over. Ik ben ka-pot. Ik wil stoppen.

Maar er is nergens een hotel dat niet is volgeboekt. Ik geef er de brui aan en zak neer in de berm langs de weg. Naast het reclamebord van een volgeboekt hotel. Soms verzijn je het leven niet. Prompt stopt er een auto. Alles oké? Ik steek mijn duim op. Love de Portugezen. Ja alles is oké. Oké dan en de auto rijdt weg. Hè wat? Wacht even. Alles is helemaal niet oké. Ik wil naar huis. Nu. Mijn water is ook bijna op. Verdorie had dan minstens water gevraagd. Sufkut ben ik.

Ik boek online een hotel in Monsanto, dat is nog een eindje maar het dichtste bij. We zullen doorgaan. Ja we zullen doorgaan. Krijg toch allemaal de kolere. Val voor mijn part allemaal.... Een poooootje met vet. Het hondje van de bakker. Nee niks meer met honden zeg. Ophouden nou. Ik ben moe. En mijn water is op. Maar daar is dan mijn redding. Geen diner geen restaurant. Maar wel een paar huizen. Mensen met water. Yeah! Al ziet het er wel verlaten uit en zitten alle ramen potdicht. Kut. Ik bel een paar keer aan, roep een paar keer hard Hola, maar geen reactie. Potver. Ah ja toch, bij een dikke villa klinkt een stem door de intercom. Gelukkig! Ik vraag om água por favor, obrigada. De man zegt bot dat hij me niet begrijpt, niet met me wil praten en smijt de hoorn erop.

Ik haal diep adem. Wat een klote Portugees is dit dan zeg. Die snapt água niet. Ja hoorrr. Met zijn dikke stinkvilla. Ik wens hem eeuwig ingegroeide teennagels toe. Dikke tranen stromen over mijn wangen. Geen houden meer aan. Deze dag is te veel. Dan loop ik zonder water resoluut dit onbekende stomme dorp uit. Je zal er wonen zeg. Ik sterf nog liever. Van de dorst dan waarschijnlijk.

Nog geen tien meter verder na de bocht tref ik een man met een tuinslang. Hij staat op de oprit zijn auto te wassen. Ik zie er waarschijnlijk wat verwilderd uit doorgelopen mascara. Ik zet er mijn allerliefste glimlach bij op. Heeft u wat water voor mij? Tuurlijk meissie. Ik kan die man wel zoenen. Met drie volle flessen heerlijk koud water uit de koelkast vervolg ik mijn weg.

Weet je waar jullie die banaan kunnen steken?

Nou hè hè ik ben er. Monsanto. Wat fijn. Maar waarom doet Google Maps nou zo idioot? Uiteindelijk sta ik dan wel in de straat waarvan ik gok dat het de juiste is, maar ik zie mijn hotel niet. Wel een andere. Ik besluit het daar maar te vragen. Het Franse echtpaar dat dit hotel sinds kort runt, vertelt me dat mijn hotel in een ander Monsanto ligt. Neeeeeeeeeeeeeeeeeeee. Ik kan wel bij hen een kamer boeken voor 69 euro. Ka-ching. Nee er is geen ander hotel hier. Nee, goedkoper kan niet. Nee, ze hebben geen pin. Nee, ze spreken geen Engels. En nee, ik mag geen banaan van de fruitschaal pakken. Dat kost een euro extra. Ik blijf. Natuurlijk blijf ik. Maar ik koop géén banaan. Zij ze nou helemaal. Rare Fransen.

Na een douche stap ik in het dorp het lokale café Arbiru binnen waar de Portugese hartelijkheid me weer opvrolijkt. Ik app mijn Portugese en mijn eigen moeder dat ik veilig op mijn volgende bestemming ben aangekomen. Maar laat ze alsjeblieft niet vragen hoe.

Café

café Cana Verde, R. Alexandre Herculano 37 B, Arneiro das Milhariças: <https://restaurantguru.com/Cafe-Cana-Verde-Portugal>
café Arbiru, R. Conde de Monsanto 439, 2380-575 Monsanto, Portugal

Hotel

6 september 2020 Casa da Riguerinha, Rua da República 150 2380-575 Monsanto, Alcanena (69 euro met ontbijt), <http://riguerinha.com/>